

1 listopada 1918

Rozpoczęły się ukraińsko-polskie walki o Lwów. Ukraińcy, dążący do utworzenia własnego państwa, dzięki porozumieniu z władzami austriackimi zbrojnie opanowali Lwów i Galicję Wschodnią. W obronie polskiego Lwowa stanęły nieliczne oddziały Polskiej Organizacji Wojskowej i Orłęta Lwowskie – młodzież uczniowska i studencka. Dowodził nimi kpt. Czesław Mączyński.

22 listopada 1918 r. dzięki mobilizacji polskich ochotników, którzy pod komendą płk. Michała Karaszewicza-Tokarzewskiego pośpieszyli miastu z odsieczą, Lwów został oswobodzony.

„Orlęta – obrona cmentarza” - obraz Wojciecha Kossaka z 1926 r.

O mamó, otrzyj oczy,
z uśmiechem do mnie mów,
ta krew co z piersi broczy,
ta krew to za nasz Lwów!
Ja biłem się tak samo
jak starsi, mamó chwal!
Tylko mi ciebie, mamó,
tylko mi Polski żal!

Z prawdziwym karabinem
u pierwszych stałem czat,
o nie płacz nad swym synem,
że za ojczyznę padł.
Z krwawą na piersi plamą
odchodzę dumny w dal.
Tylko mi ciebie, mamó,
Tylko mi Polski żal! ...

Mamó czy jesteś ze mną?
Nie słyszę twoich słów,
w oczach mi trochę ciemno,
obroniliśmy Lwów!
zostaniesz biedna sama,
baczność! Za Lwów cel, pal!
Tylko mi ciebie, mamó,
Tylko mi Polski żal! ...

Artur Oppman (1918)

Antoni Petrykiewicz, 13-letni obrońca Lwowa, zmarł 28 grudnia 1918 r. wskutek odniesionych ran. Marszałek Józef Piłsudski pośmiertnie odznaczył go Orderem Virtuti Militari. Antoni Petrykiewicz jest najmłodszym kawalerem tego zaszczytnego odznaczenia.

Cmentarz Obrońców Lwowa, zwany także Cmentarzem Orląt Lwowskich, powstał we wschodniej części Cmentarza Łyczakowskiego we Lwowie w latach 20. XX wieku. Zdjęcie przedstawia widok współczesny.

Źródło ilustracji: Wikimedia Commons

Opracowała Elżbieta Łukaszewska